

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. K. S., bytom SRN, A., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica sp. zn. 7 P 104/97 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 344/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. K. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. marca 2003 doručené podanie MUDr. K. S. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom SRN, A., označené ako „Sťažnosť Zverenie starostlivosti a výchovy o maloletého syna – M. S.“. Z jeho obsahu vyplynulo, že od 13. júna 1997 prebiehalo pred Okresným súdom Senica konanie vo veci starostlivosti o maloletých (návrhu matky na zverenie maloletého dieťaťa do výchovy), ako aj o protinávrhu otca (sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom) na zverenie maloletého syna do výchovy otca zo dňa 11. novembra 2000 (7 P 104/97). Konanie pred Okresným súdom Senica skončilo vydaním rozsudku z 26. júna 2002 a o odvolaní otca proti nemu

rozhodol Krajský súd v Trnave 26. novembra 2002 (9 Co 344/02). Sťažovateľ namietal viaceré procesné pochybenia v postupe Okresného súdu Senica, ako aj Krajského súdu v Trnave spočívajúce predovšetkým v spôsobe, akým uplatňoval procesné predpisy v prvostupňovom a odvolacom konaní, a vysporiadavaní sa s procesnými návrhmi sťažovateľa. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa, tento svoje podanie označil ako „sťažnosť pre prietahy v konaní ako i pre porušenie rodičovského práva k príbuzenskému styku medzi otcom a synom“. Od ústavného súdu sťažovateľ požadoval, aby *„nariadil príslušnému orgánu zabránenie porušovania základných práv – nariadením povinnosti konať bez zbytočných prietahov a spravodlivo – a priznal náhradu škody za porušenie ku ktorému došlo, vzhľadom pre zbytočné cestovné výlohy a výpad pracovnej činnosti otcovi dieťaťa za účelom styku s maloletým synom – určeného súdom a aby v rámci nariadenia obnovy konania 9 Co 344/02 na odvolacom Krajskom súde v Trnave, bola dňom 01. júna 2003 určená zmena výchovného prostredia maloletého syna M. S., prinajmenšom pokusne na dobu jedného roku – s pobytom v domácnosti otca“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd predovšetkým zoberal do úvahy, že hoci sťažovateľ vo svojom podaní vytykal viaceré procesné pochybenia Okresného súdu Senica (ktoré však mohol napadnúť odvolaním v systéme všeobecného súdnictva), nenamietal však porušenie svojich základných práv, ktoré mu prináležia ako účastníkovi súdneho konania (o ktorých by mohol rozhodovať ústavný súd). Keďže ústavný súd nie je ďalšou odvolacou alebo dovolacou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, nie je oprávnený preskúmať ani postup prvostupňového a ani odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa (vrátane spôsobu použitia procesných predpisov, ako aj vysporiadania sa s návrhmi sťažovateľa ako účastníka odvolacieho konania).

V súlade so svojou konštantnou judikatúrou za dôvod na konanie ústavný súd nemôže považovať ani neúspech sťažovateľa v prvostupňovom alebo odvolacom konaní pred všeobecnými súdmi, keďže „ústavou garantované právo na súdnu ochranu... nemožno účelovo chápať tak, že jeho naplnením je víťazstvo v občianskoprávnom procese“ (I. ÚS 4/94), ale „zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť“ (I. ÚS 62/97). Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že vo veci starostlivosti o maloletých vo veci konal a aj rozhodol ako prvostupňový, tak aj odvolací súd (hoci sťažovateľ v súdnom konaní nebol úspešný), pričom označené procesné pochybenia v postupe prvostupňového súdu mohol sťažovateľ napadnúť prostredníctvom odvolania (prípadne aj dovolania) v systéme všeobecného súdnictva.

V dôsledku uvedeného sa preto ústavný súd zaoberal jediným označeným základným právom, konanie o ktorom by prichádzalo do úvahy, a to právom na konanie súdov bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri prerokovaní sťažnosti v tejto časti už pri predbežnom prerokovaní skonštatoval, že sťažovateľ napádal zbytočné prieťahy v konaní v dobe, keď konanie ako pred prvostupňovým, tak aj odvolacím súdom už skončilo (konanie pred prvostupňovým súdom skončilo 26. júna 2002 a konanie pred odvolacím súdom 26. novembra 2002).

Podľa svojej ustálenej judikatúry (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, IV. ÚS 61/02, I. ÚS 116/02) „ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 v čase, keď toto porušenie trvalo. Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že tie konania, v ktorých sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti na ústavný súd, takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú“.

Keďže uvedené skutočnosti vylučovali ďalšie konanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, bolo ju potrebné už po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2003